

IGA HETKE HILLITSETUD RÕHMUS ELEGANTS

Iga hetke hillitsetud rõõmus elegants –“iga hetke hillitsetud rõõmus elegants”- võib meid orienteerida ühe hoiaku, üldise valmisoleku suhtes ükskõik missuguse situatsiooni ees. See võib olla nagu... palvuslik aluspõhi, mis sobib meile kui käsna ja kaitsekilp üheaegselt: “Iga hetke hillitsetud rõõmus elegants”.

Hillitsetud, et see tuletaks meile meelde, et meie teadvuse tasand peab kindlaks jääma, püsima meie endi jõududega koos -mis on meile antud, olgu möödaminnes mainitud-. Samuti nõuab see... ülitundlikku... alandlikkust ja siirust.

Elegantsi... ei õpita, kindlapeale; aga selle poole võib püüelda. Mis tähenduses? Ümbruskonna mittekiirustamise, mitte survestamise, mitte“inkvisitsiooni” (teatud kohtumenetluse) tähenduses, et saavutada kõigest võimalikult rohkem, mitte korraldamise tähenduses.

Luba, et sügisleht uitab ringi seni kuni alustab oma teekonda maapinnal.

Kui saabub kevad, ära unusta naeratada iga taime pungadele, igale naerupahvakule, mis tekib... kui näed elluärkamas seda, mis näis oma aja ära elanud olevat ja surev.

Püsida elegantsena eeldab leebet kohanemist; sellisel moel ja kombel, et see ei oleks motiiv vaidlustele, pingetele ega vägivalle. Ei ole motiivi hõõrdumiseks, ja iga üks saab jätkata oma... siuglevat ringi rändamist.

Tuule hulkur... See on elegantne.

”Tuule hulkur”. See on elegantne.

Rõõm muutub iga korraga aina kasinamaks.

Just päikesetõusul, kui inimolend tavaliselt üles ärkab, peaks olema eriline motiiv rõõmuks. Ja see on just, tavaliselt, “eesnahkne” pimeduse hetk.

Milline õudus!

Sulle on just kingitud üks päev, üks päikesetõus, üks uus võimalus, ja sina sisistad läbi hammaste, otsid mingit aseainet, et otsida midagi vabastavat, mis võimaldab sul...: kohvi, kuuma šokolaadi, teed...

Milline vaev,! Võimetu iseenesest, lihtsalt niisama naeratama, rõõmustama, et sulle üllatusi hoitakse. Selge on: kui sul on su "välja veninud ja tõmpe" tundeid, siis ei ole ka teadvust selle kohta, mis toimub. Ei mälestust ega...

"Ah! Aga...!". "Ah!, aga... ma ei märganud, ma ei kuulnud, ei..."

Loomulikult. Kui lähtutakse primitiivsest kui rõõmuallikast, ja seda ei tooda lavale, ei näidata ilmselgena, siis see, mis hiljem tuleb -mis on kompleksem, enam komplitseeritud või raskemini mõistetav-, seega kindlapeale... ei saa andma palju motive rõõmustamiseks.

Niivõrd eelarvamuslikud ja eelarvamuslikud... ja eelarvamuslikud -või kui ei, siis mures; või vahest ehk mures; või võib olla mures; või vältimatult mures-niivõrd... niivõrd palju muretsemise tõttu. Naerulihased muutuvad laisaks: loiuks, tegevusetuse tõttu. Või... või...

-Või mida?

-Või naeratavad kohustuslikult. Kuid see ei tähenda, et see oleks rõõmu pärast.

Küsimus, mis nendel hetkedel alati tekib, on järgmine:

-Ja miks ma pean olema rõõmus, kui kõik on nii halvasti?

-Nii halvasti? Kes on nii halb? Sina...? Või kõik? Kõik, peale sinu. Me ei tea, milline hulk see on. Kõik, peale sinu, sama mis...? Nagu mis?

Loomulikult, kui öeldakse et “kõik on nii halvasti”, siis see, kes seda tavaliselt alati, katkematult väidab, sätib ennast vaatlejaks, ja näib nagu tema oleks teiselt planeedilt, kas pole?, kus voores valitseb kulla jugadena.

Ei! Uurime veidike. “Kõik on nii halvasti” tähendab, et ka teie olete halb. Ja siis saaks öelda: *”Kõik on halvasti. Ilmselgelt ma arvan ka ennast sellesse... kookonisse”*.

(capullo- otsetõlkes kookon, on sõna, mida kasutatakse nii otseses kui ka ülekantud, metafoorses tähenduses inimese kohta, eestikeelne vaste võiks olla: puupea)

Et sellele natuke ilu lisada, eks ole? Nii et siis, kui ükskõik missugusel hetkel teid kutsutakse “kookoniteks, puupeadeks”, siis... ärge vihastage!

Tavaline järeldus, tulemus on, et rõõmus ei ole võimalik olla.

Peab olema hõivatud, eelarvamuslik... või murelik ja hõivatud. Motiivid? Buah! Nii palju kui soovite!

-Aga -pöördume küsimuse juurde tagasi- kas on mingit motiivi rõõmus olemiseks?

-Jah. Vaata. On üks motiiv. Üks!

-Üks...? Ja mis ma selle ühega teen?

-Aga oota, enne kui teada saad, milline see üks on! No vaatame, sest otsekohe lüüakse sul pea maha!

-Mul on palju põhjusi olla murelik, hõivatud, obsessiivne, kurb, melanhoolne, vihane ja... peaaegu et surnud ja maha maetud!

-Milline õudus! Kõike seda? Nii palju motive on teil?

Loomulikult. Tuleb... tuleb teha jõupingutus. Selle algse hõivatuse, muretsemise, obsessiivsuse motiiviga ei ole lihtne siseneda teise arvestusse, kaalutlusse. Aga vaadake. Ütlesime teile, et teil on üks motiiv. *Yes. Oui. Shi.*

Jah. Üks motiiv. Motiiviks on, et te võite areneda, kasvada selleks ideeks. Võite väljendada seda ideed. Võite omada teadvust, et kõik on hõivatud, kõik on halvasti, kõik on õudne. Tõik, et omandanud sellise teadvuse, et teie -nii tähtis!- avaldate oma arvamust; teie, kel on maailma suurim probleem, olete mures, hõivatud, obsessiivne, just nagu teised ei olekski elanud, tundnud... või justnagu kunagi ei oleks juhtunud midagi sellist nagu teiega on juhtunud!

Aga pöördume tagasi selgituse juurde, sest tõenäoliselt ei ole see saanud selgeks:

Tõik ärgata "...sellele teadvusele", olgugi et unine, tuim... ja maha visatud, sest saabub päev, kui võiks üles tõusta õhtupoolikul...

"See oleks füsioloogiliselt parem aeg, teoreetiliselt" -mõeldakse sellel hetkel-

Tõik, et seda tuntakse ja elatakse on juba... "guau!". Koera aastal, on "guau".

- Niisiis... teil on teadvus! Ehk siis, teil on võimalus anda enesele aru, märgata ja rääkida ja...! Guau! Milline rõõm!, kas pole?

-No see on ju normaalne.

-“Normaalne”? Kuidas te selleni jõudsite!?

-Mida?

-Kuidas te olete jõudnud teadvuseni, et te olete üks puupea? Kuidas te seda saavutasite? Kuidas te jõudsite selle...? Kuidas te olete jõudnud enesepiitsutamiseni, iseendale virutamiseni, enesehävitamiseni ja enda lõhkumiseni, seda... tema... või mille iganes nimel? Kuidas te seda olete saavutanud? Teadvustada seda. Kuidas te olete jõudnud selleni, et öelda, et eksisteerite ja et... olete siin, ja et teie nimi on Gervasio?

-Gervasio? Ja justnimelt Gervasio?

-Olgu! "Indolencio", kui eelistate.

-“Indolencio”. See kõlab valu järele, kas pole?

-Jah. Seega... Indolente? Jah. (katoliiklik nimedemäng: In-dolencio: dolor-valu; Indolente- valutu)

-Oli “Indolencio”.

Milline..., milline motiiv!, kas pole? Milline motiiv, et öelda... “Ufff! Uskumatu!”.

Fakt, et võin end tunda maailmavalitsejana. Ainuke, kel on õigus! Ainuke, kes näeb asju selgena. Näha võõrast eksimust. Võim mõista kohut kõigi üle! Tunda end perfektsena! Võime tunda iseenda kaasasündinud headust, võrrelduna merega ja meri jääb väikesekski! Või siis tunda end igavikkude kõige räpasema rotina, kes rändab hemorraagiliselt puruks rebitud, hõõrdudes hüljatud njuujorgi-laadsetes vanade rongijaamade, mida enam ei kasutata, ubrikutes ja mis on viimase võimaluseni täis tuubitud *homeless*-idest või ükskõik missugustest teistest kinnimakstud inim-käsilastest.

-Ho, milline barbaarsus! Kui karm see on!, kas pole?

-Vali. Mida eelistad?

Või võib olla ei eelista sa jõuda ekstreemsusteni ja jääda sinna vahele jäävasse hamburgeri seisundisse? Nii pool-punase lihani, mille kohta ei tea, kas see on punane või ei ole; või on see värvitud punaseks. Pole kindlust, mis tüüpi liha see on: vaktsiini -ehk siis, kas seda on vaktsineeritud-... või siis... kana oma! -mis on teine asi-... või kelle oma?

Kas eelistad seda leiget hamburgerit...? Või seda leiget kohvi, itaalia masina maitsega, ekspresso, mida juuakse vastikustundega, lonkshaaval... ja mis määrib vuntsid ära mingi kummalise, pruuni koorega!! Buäkk !

Tõsi on, et kui elu niiviisi vaadelda, siis on elu õudne. On parem olla *subway*-s, eeslinna metroo sügavustes. Või!... tunda end kuninga või kuningannana.

Nende kolme teadvusega on ilmselgelt parem minna voodisse tagasi ja üritada magada, ehk on rohkem õnne järgmise ärkamisega.

Mõeldes selle üle hästi järele, siis, vaene Jumal! Millised kannatused tal peavad olema vaadates meist igat ühte!... Ta ütleb:

"Oyyy! Ja see memmekas...? Selle kõigega, mis ma talle andsin, mida kõike...! Ja see teine, vaata teda, kui ebameeldiv!, isegi ei pese end... Isegi täide eest ei kannata hoolt".

Peab vist väga kurb olema Jumal olla -inimlikust seisukohast lähtudes, loomulikult. Enam kui kurbus, meelehärmi valmistav, hirmuäratav; isegi... võib vabastada raevu! Ja öelda:

"Ma ei talu neid enam –"need" oleme meie-. Teised täidavad kõik laitmatult oma rolli. Isegi uusi oskusi omandavad, näiteks, kuidas süüa ookeanis plastikut. Aga... need? Ja mina, kes ma tegin nad autentsest reostamata savist! Ja mina, kes ma modelleerisin neid seal, "Eedeni töökojas", ja hiljem andsin ma neile kõige soojema hinguse...!"

Hakkasin juba siis kahtlema, kui esimene, kelle tegin, hakkas kurtma, virisema, ja et ei, et ei, et ei..., et mulle ei meeldi see, et mulle ei meeldi too... ja ma pidin talle tegema ühe koopiat temast endast, et ta ütleks: "Ai, jaa! See mulle küll meeldib!"

Juba sündis kapriissena. Ja sündis kapriisne ka laps!

Seega kahtlustasin -ütles Jumal- et midagi ei läinud hästi.

Hiljem ütlesin neile: "Võite "end täita" millega tahate, aga sellest taimest mitte, sest see on mürgine, saad aru? Ehk siis, saa aru: see on mürgine". Ja loomulikult -kuna tal oli juba kahtlus, et midagi ei läinud hästi-: seega... inimene pani Jumala proovile.

Pani ta proovile. Milline risk!, kas pole?

Vaene Jumal! Ja see on veel see jumal, kelle loome meie kui inimkond, mis on see mis on -ei, "See kes on"; see, kes on-. Nii et, kuidas tunneb end see, ütleme, "see teine".

Seega, kas võib olla teine..., teine teadvuse ruum, mis ei ole aguli volatiilne ekstreemsus, või suurejooneline kõrgeim Luis XIV, või külluslik hamburger pärit tootmisest-magamisest, tootmisest-magamisest, tootmisest... magamisest ja vaikimisest, magamisest ja vaikimisest, magamisest ja vaikimisest? Kas võib olla olemas sellest midagi erinevat?

Ah, jah! Rõõm: see hea lootuse seisund; justnagu kogu maailm oleks lapseootel.

Tavatsetakse ju öelda: *"sündimise ootvel olema, õhk ootusest paks"*.

-Justnagu hõivatud olemine.

-Aga ma ju juba ütlesin seda!: oled hõivatud, mures, obsessiivne, märter, sest ainult sinuga juhtuvad need asjad. Ainult sinuga! "Only youuuuuuu.....". Ainult sinuga!

Peab ikka loll olema, kas pole? Jah, aga seda tõestab, näitab Universumi lõpmatus: inimlollus... on lõputu.

Mõelda, et see juhtub ainult sinuga. Ja oled hõivatud, murelik, ja mööda minnes pritsid sappi.

Aga uurime, uurime seda! Kui te ei ole edasi arenenud mitte kui midagi! Kui see, mis toimub sinuga, on toimunud 16 527 generatsiooniga! See on juhtunud umbes 280 000 miljoni inimolendiga.

-Nii palju?

-Olgu, enam-vähem.

-Ja mida nad tegid?

-Sama mida sina: puupead. Mõelda, et oled... "Only youuuuuuu"...

Nii kehvasti on rõõmuga?...

Aga, nii nagu *“Ühest sinu sõnast piisab, et tervendada”*, üks, ainuke kontseptsioon: teadmine, et ma võin end tsenseerida, end tunda, tunnetada, märgata, anda enesele aru..., see äratab mind baas-rõõmule.

Sest, sel ajal kui ma magasin, ma ei tundnud midagi. Ma ei teadnud, kas ma eksisteerisin. Aga ärkamine, olgugi et näib agoonilisena, surevana, on silmipimestavalt särav.

Hillitsetus... Elegants... Rõõm...

Palvuslik Tähendus kutsub meid looma seda rõõmu hillitsetud elegantsi, rõõmuga, rõõmus... Kuid ei üritata kuuldele tuua naerupahvakuid, ega olla silmakirjaliku naeratusega. Kuid just rõõmuga:

“Saad nägema! Sind on armastatud sellel ööl piisavalt, et sa justkui ärkaksid. Teistel ei läinud nii hästi ja nad ei ärganud. Nad ärkasid teise reaalsusesse. Kui sind alal hoitakse, siis millegi pärast. Vii see täide!...

Ja sedamööda kuidas sa seda teostad, saad sa täituma Universumitest, saad sa üle külvatud rahuloludest; saad sa..., saad sa liikuma teadmises, et oled reaalsuste interpret, piisavalt elegantne, et mitte vastanduda, ka iseendaga mitte. Ja sul saab olema piisavalt alandlikkust ja lahtilaskmist, et... kainus, hillitsetus, mis ei vaja alkoholi ega mitte mingit teist stimulaatorit, kuna sõltuvusi ei tunnustata: seda toetatakse vaid Armastusega”.
